

EL MEU DIARI

El 3 de juny de 1996, exactament a les 5:47 de la tarda, començo el meu diari. Wilbur Johnson Anderson, així em dic, un nen normal de 13 anys i amb cabells castanys i ulls marrons com una tarda trista. Visc en un poble de Minnesota a contrallum del sol, petit, però molt bonic.

Segon dia escrivint i males notícies. Ahir no vaig poder dormir i no és la primera vegada que em passa, fa uns dies que estic així. Avui un amic m'ha proposat d'anar a un museu, però li he dit que no i us preguntareu per què. La resposta és que tinc un trauma molt gran amb l'art. Quan tenia aproximadament 5 anys vaig veure el quadre "Saturn devorant el seu fill" i, des d'aquell dia, no he volgut anar mai més a un museu. En fi, coses que passen. En general això és el més important del dia, fins demà.

Dia 3. Ahir vaig poder dormir, però vaig tenir una espècie de malson. Tot girava com si estigués sobre una baldufa, sonava una mena de musiqueta intensa i estava dins d'un museu. Avui fa molta calor, tot i això no em molesta, perquè no puc parar de qüestionar-me que era aquell malson.

Dia no sé quin, males i bones notícies. El somni d'ahir ha seguit aquesta nit, només de pensar-hi se'm posen els pèls de punta. Vaig poder observar uns quadres molt estranys i n'hi havia un que em sonava molt. No és famós i era molt estrany, intentaré no pensar-hi. Com odio els deures d'estiu! Avui la meva mare m'ha dit amb un to enfadat que acabés els deures. Diu que se'n penedeix d'haver-me comprat un diari, però jo no li faig cas, m'encanta aquest diari i possiblement estaré enganxat durant mesos.

Fins demà diari.

Tornem amb el tema del somni, no m'ho puc treure del cap o què? Vaig poder reconèixer el quadre del somni, era un quadre d'uns dels meus antics somnis. N'hi havia molts, però no tots els havia somiat, no els hi he donat importància. Avui he

Pseudònim: Bielix

estat avorrit, però no podia fer res al respecte. He fet tots els deures d'estiu i he fet una becaina. Per cert, a la becaina no he somiat res.

Nou dia! Avui he somiat molt més, he vist que la musiqueta del somni ha parat de sonar i això em fa mala espinà perquè sempre que passa alguna cosa inusual en un somni o en un conte vol dir que hi haurà un contratemps, desgràcia, o com li vulgueu dir. Sense comptar el tema de la musiqueta tot ha anat de perles, ja no tenia tanta por com els altres dies i era com un passeig al parc del costat de casa meua.

Avui he jugat amb el meu amic Oliver. L'Oliver és dos anys més petit que jo, però m'és igual perquè és molt bon amic. Després, l'hi he preguntat a la meua mare si l'Oliver podia venir a casa meua i m'ha dit:

- No, perquè feu molt de soroll i us porteu malament.

No m'ha agradat el que m'ha dit però m'he aguantat. Fins demà.

Hola, avui tinc son i és normal, són les 4:21 del matí. M'he despertat de l'espant del somni i abans d'explicar-ho, vull dir que era l'últim quadre del museu, el recordeu? Allò dels quadres que cada quadre era el següent somni que tindria. El somni m'ha afectat molt més que els altres perquè era un somni translúcid. Ho he buscat per Google i diu que un somni translúcid és una mena de somni a la vida real.

Havia començat a somiar i el primer que he vist ha estat fosc, fosc i més fosc. Ja sabia que no era un somni normal perquè l'estava vivint més de l'habitual i no estava en un museu. La fosc anava aclarint-se, sentia un murmureig i mossegades. Al fons hi veia un cos alt i amb pell fosca, com si s'hagués banyat en fang. Tenia por, molta por, i veia que aquella mena de monstre estava devorant un nen petit. De cop i volta, veig que el monstre em veu, deixa el nen petit mig devorat a terra i s'acosta a mi. En aquell moment volia córrer, però com que sabia que era un somni li vaig plantar cara. El monstre, o sigui Saturn, va saltar sobre meu i de cop i volta em vaig despertar. Jo crec que em vaig despertar perquè l'hi vaig plantar cara, vaig plantar cara al meu propi trauma.

I ara, bones notícies. Ja no tinc por al quadre "Saturn devorant al seu fill". Avui li he demanat a la meua mare si podíem anar al museu on em vaig traumatitzar i m'ha preguntat si n'estava segur. Clarament, li he dit que sí.

Pseudònim: Bielix

Hem arribat al museu i he començat a córrer cap al quadre. L'he vist i només he rigut.

Per fi ja no tinc por a "Saturn devorant al seu fill", per fi ja no tinc traumes.